

Arrest

nr. 187 282 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij diende op 20 oktober 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken is gebleken dat een asielaanvraag van de verzoekende partij op 4 augustus 2016 in Oostenrijk werd geregistreerd.

1.3. Op 28 oktober 2016 werd de verzoekende partij gehoord in het kader van de Dublin-procedure. De verzoekende partij verklaarde via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België te zijn gereisd. Zij verklaarde uitdrukkelijk dat in Oostenrijk enkel haar vingerafdrukken werden geregistreerd, doch dat zij er geen asielaanvraag heeft ingediend.

1.4. Op 3 november 2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse autoriteiten, die hier op 9 november 2016 met toepassing van artikel 18(1)b van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening) mee instemden.

1.5. Op 4 januari 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij (bijlage 26quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : [A.]

voornaam : [S.E.]

geboortedatum : 20.04.1998

geboorteplaats : Mira

nationaliteit : Afghanistan

Alias: [A.E.], 01.01.1998

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pashtoun afkomst verklaart te zijn, werd op 29.08.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 20.10.2016 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 04.08.2016 in Oostenrijk geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 28.10.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij ongeveer 2 maanden voor zijn aankomst in België vertrokken te zijn vanuit Afghanistan en stelde hij eerst per bus, te voet en per taxi naar Turkije te zijn gereisd met een transit via Iran. Betrokkene stelde in Turkije 3 dagen te Van (TUR) te hebben verbleven om vervolgens per taxi en te voet verder door te reizen naar Bulgarije waar hij 10 dagen aan de grens verbleef. Daarna reisde betrokkene per taxi en te voet verder door naar Servië waar hij 8 dagen te Belgrado (SRB) verbleef om daarna per taxi, te voet en per auto door te reizen naar Oostenrijk met een transit via Hongarije. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 04.08.2016 asiel vroeg in Oostenrijk. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Oostenrijk maar ontkende asiel te hebben gevraagd daar. Hij stelde dat zijn vingerafdrukken enkel omwille van veiligheidsredenen geregistreerd werden en dat hij de Oostenrijkse instanties informeerde dat hij niet in Oostenrijk wilde blijven maar wenste voort te reizen. Hij verklaarde in Oostenrijk 5 nachten in een opvangcentrum te hebben verbleven om vervolgens per trein verder door te reizen naar Duitsland waar hij 1 nacht te München (DE) verbleef. Ten slotte reisde betrokkene per trein verder door naar België waar hij asiel vroeg op 20.10.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn broer reeds in België verblijft en omdat hij op een andere plaats niemand heeft. Betreffende een overdracht naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 stelde betrokkene nogmaals geen asiel te hebben gevraagd in Oostenrijk en verklaarde hij dan ook niet te willen terugkeren naar Oostenrijk. Hij stelde verder ook dat hij door de Oostenrijkse instanties geïnformeerd werd dat zijn vingerafdrukken enkele omwille van veiligheidsredenen genomen werden.

Betrokkene verklaarde twee in België verblijvende broers te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de eerste broer van betrokkene ([A.H.] [...], Afghanistan) reeds verscheidene malen asiel vroeg in België en via gezinshereniging over verblijfsrecht in België beschikt. De andere broer van betrokkene ([A.N.] [...], Afghanistan) vroeg op 11.09.2015 asiel in België en is op dit moment nog steeds in

afwachting van een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) in verband met zijn asielaanvraag waardoor hij nog niet over een verblijfsstatuut op lange termijn beschikt in België.

Via een schriftelijke tussenkomst van zijn raadsheer d.d. 09.11.2016 verzette betrokkene zich verder tegen een overdracht naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013. De raadsheer van betrokkene wenst via zijn tussenkomst de aandacht te vestigen op de actuele situatie van asielzoekers in Oostenrijk en verwijst in dit verband naar recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) waarin een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 26quater) met betrekking tot Oostenrijk vernietigd werd. De raadsman van betrokkene benadrukt in dit verband onder meer dat de Oostenrijkse autoriteiten in juni 2015 besloten om de behandeling van nieuwe asielaanvragen tijdelijk te schorsen en stelt dat een tegenbericht omtrent dit tijdelijk moratorium tot op heden niet werd gegeven. Verder wordt er verwezen naar een nieuwe wet in Oostenrijk, gestemd in april 2016, die de Oostenrijkse autoriteiten in staat stelt om verregaande maatregelen te nemen om het aantal asielzoekers in Oostenrijk terug te dringen waardoor de effectieve toegang tot de asielprocedure in Oostenrijk niet langer verzekerd is. Daarnaast wordt er verwezen naar andere recente bronnen die de zorgwekkende situatie voor asielzoekers in Oostenrijk inzake opvang en toegang tot de asielprocedure bevestigen. Op basis van deze elementen stelt de raadsman van betrokkene dan ook dat een overdracht aan Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 strijdig is met artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Daarnaast wijst de raadsman van betrokkene op het feit dat twee broers van betrokkene reeds in België verblijven en dat betrokkene tevens ook bij zijn broer verblijft. Hij stelt daarbij ook dat omwille van de zeer jonge leeftijd van betrokkene de mogelijkheid om met zijn broer te kunnen leven van wezenlijk belang is en verwijst in dit verband ook naar artikel 8 van het EVRM. Daarnaast stelt de raadsheer van betrokkene dat de vrees voor vervolging van betrokkene gelinkt is aan de asielaanvraag van zijn broer Nesar vermits betrokkene in het bedrijf van zijn broer werkte. Op basis van bovenstaande elementen stelt de raadsheer van betrokkene dan ook dat het aangewezen is om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Op 03.11.2016 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 09.11.2016 met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel

risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in België niet terug te willen keren naar Oostenrijk. Desbetreffend herhalen we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Zowel betrokkene zelf tijdens zijn gehoor in België als de raadvrouw van betrokkene via zijn schriftelijke tussenkomst verzette zich verder tegen een overdracht naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat twee broers van betrokkene reeds in België verblijven. Hieromtrent benadrukken we vooreerst dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broers van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een België verblijvende familieleden. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene, geboren in 1998, tijdens zijn gehoor in België verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren. Desbetreffend verwijzen we echter wel naar het feit dat de raadsheer van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst de jonge leeftijd van betrokkene benadrukt en het feit dat betrokkene woonachtig is bij zijn in België verblijvende broer. Desbetreffend merken we op dat deze loutere vaststellingen er niet toe leiden dat er een relatie van afhankelijkheid aanwezig is tussen betrokkene en zijn in België verblijvende broer. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn broer en hem zou bestaan en dat de broer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Daarnaast zijn we niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

De raadsheer van betrokkene verwijst in dit verband verder ook naar artikel 8 van het EVRM en het recht van betrokkene op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te

tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Oostenrijk dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan dient te overstijgen en in die mate sterk dient te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broers.

Tijdens zijn gehoor in België bevestigde betrokkene dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Oostenrijk maar ontkende hij asiel te hebben gevraagd daar. Desbetreffend benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EURODAC-resultaat type 1 aantoont waaruit we dienen af te leiden dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Oostenrijk. Daarnaast wordt het feit dat betrokkene effectief asiel vroeg in Oostenrijk ook bevestigd door het akkoord van de Oostenrijkse instanties voor de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde desbetreffend verder ook dat hij door de Oostenrijkse instanties geïnformeerd werd dat zijn vingerafdrukken enkel omwille van veiligheidsredenen genomen werden, desbetreffend wensen we te verwijzen naar het feit dat Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties de betrokkene voldoende hebben ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt.

Met betrekking tot de verwijzingen van de raadsheer van betrokkene naar rechtspraak van de RVV betreffende een overdracht naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 benadrukken we dat de door de raadsman van betrokkene aangehaalde zaak individueel werd behandeld door de RVV en dat dit niet automatisch impliceert dat de situatie waarvan sprake in deze arresten automatisch transposeerbaar is op de situatie van betrokkene. Daarnaast benadrukken we dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de raadsheer van betrokkene niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door zijn aangehaalde arresten identiek zijn aan de zaak van betrokkene.

Echter verwijzen we wel naar de door de raadsman van betrokkene aangehaalde bezorgdheden betreffende de toegang tot de asielpcedure in Oostenrijk. Hierbij merken we vooreerst nogmaals op dat Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Hieromtrent wensen we ook te benadrukken dat de Oostenrijkse instanties expliciet instemden met de terugname van betrokkene en de behandeling van zijn asielaanvraag met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit impliceert daarbij ook dat de Oostenrijkse instanties toestemmen met de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene

waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene wel degelijk toegang zal verkrijgen tot de asielprocedure in Oostenrijk. Daarnaast betekent het feit dat de Oostenrijkse instanties instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 ook dat de door de betrokkene in Oostenrijk ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Oostenrijkse instanties zullen zijn verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Dit impliceert dan ook dat de persoonlijke vluchtmotieven van betrokkene en vrees tot vervolging, die ook aangehaald worden in de tussenkomst van de raadsheer van betrokkene, aangebracht kunnen worden bij de Oostenrijkse instanties. Daarnaast zal de betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Desbetreffend wensen we ook te verwijzen naar het rapport over Oostenrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", up-to-date tot 30.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die voorafgaand aan een asielaanvraag in een andere lidstaat asiel vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30). In een ander recent rapport, ook van de hand van ECRE en up-to-date tot december 2015 ("Navigating the Maze : structural barriers to accessing protection in Austria", een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier), wordt gesteld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen, niet anders worden behandeld dan personen, die een asielaanvraag in Oostenrijk indienden ("Since the beginning of 2015, 405 persons have been returned to Austria under the Dublin Regulation. Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country.", pagina 26). De auteurs stellen echter verder dat door bepaalde tekortkomingen in het Oostenrijkse asielsysteem "Dublin-terugkeerders" problemen zouden kunnen ondervinden betreffende de mogelijkheid asiel te vragen ("In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria. These risks need to be closely scrutinised by Member States issuing outgoing Dublin requests to Austria in order to ensure that the application of the Regulation does not result in exposing asylum seekers to risks of destitution", pagina 26). We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat de mogelijkheid zou kunnen bestaan ("...that Dublin returnees would run risks of destitution...") en het rapport ons inzien niet aantoont dat het om effectief frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat. Hieromtrent zijn we tevens van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat personen, die aan Oostenrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Oostenrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Met betrekking tot de verwijzen naar het tijdelijke moratorium op de behandeling van nieuwe asielaanvragen in Oostenrijk benadrukken we dat we dat nieuwe asielaanvragen wel degelijk worden geregistreerd in Oostenrijk, zoals onder meer ook blijkt uit het feit dat betrokkene op 04.08.2016 in Oostenrijk geregistreerd werd omwille van een asielaanvraag, en weliswaar niet onmiddellijk maar na een tijd worden onderzocht ("In practice, this means that, while the examination of claims already registered will continue, new applicants are to see their applications registered but not immediately processed by the asylum authorities"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene in wiens geval Oostenrijk zich opnieuw verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

De raadsheer van betrokkene verwijst in dit verband ook naar recente wetgeving (april 2016) in Oostenrijk die de Oostenrijkse autoriteiten in staat stelt om verregaande maatregelen te nemen om het aantal asielzoekers in Oostenrijk terug te dringen. Desbetreffend benadrukken we dat deze wetgeving

voorziet in bijkomende maatregelen indien er sprake zou zijn van immense instroom en dat deze met name van toepassing is op de registratie van nieuwe asielaanvragen in Oostenrijk en geen betrekking heeft op de situatie van Dublinterugkeerders in Oostenrijk. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat betrokkene zelf geen problemen heeft ondervonden in Oostenrijk betreffende het verkrijgen van toegang tot de asielprocedure en dat de Oostenrijkse instanties expliciet instemden met de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. De raadsheer van betrokkene stelt verder ook dat ander recente bronnen de zorgwekkende situatie voor asielzoekers inzake opvang en toegang tot de asielprocedure bevestigen. We benadrukken dat verscheidene van deze bronnen niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties die hierboven reeds aangehaald werden. Daarnaast wensen we te wijzen op het feit dat betrokkene gericht op de omstandigheden van opvang of van behandeling in Oostenrijk geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo stelde betrokkene in Oostenrijk de mogelijkheid te hebben gehad om in een opvangcentrum te verblijven en maakte hij geen gewag van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tijdens dit verblijf. Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig. Tevens zullen de Oostenrijkse autoriteiten ten minste drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten (4).“

1.6. Op 10 januari 2017 diende verzoeker een verzoekschrift bij de Raad in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de bestreden beslissing. Dit resulteerde op 12 januari 2017 in een arrest van de Raad met nummer 180 715, waarbij de schorsing van de bestreden beslissing werd bevolen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het derde middel voert verzoeker onder meer een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel

De Oostenrijkse autoriteiten namen recent een aantal restrictieve maatregelen die de toegang van asielzoekers tot de asielprocedure belemmeren, zoals toegelicht werd in de brief van de raadsman van verzoeker.

Zo werd in juni 2015 door de Oostenrijkse autoriteiten beslist om de behandeling van nieuwe asielaanvragen tijdelijk te schorsen (stukken 6 en 7).

Tegenpartij schrijft hierover het volgende:

Met betrekking tot de verwijzen naar het tijdelijke moratorium op de behandeling van nieuwe asielaanvragen in Oostenrijk benadrukken we dat we dat nieuwe asielaanvragen wel degelijk worden geregistreerd in Oostenrijk, zoals onder meer ook blijkt uit het feit dat betrokkene op 04.08.2016 in Oostenrijk geregistreerd werd omwille van een asielaanvraag, en weliswaar niet onmiddellijk maar na een tijd worden onderzocht ("In practice, this means that, while the examination of claims already registered will continue, new applicants are to see their applications registered but not immediately processed by the asylum authorities"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene in wiens geval Oostenrijk zich opnieuw verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming^

Verzoeker benadrukte meermaals dat hij geen asielaanvraag indiende in Oostenrijk, maar dat zijn vingerafdrukken afgenomen werden in het kader van een veiligheidscontrole.

Echter, het al dan niet geregistreerd zijn van de asielaanvraag is in voorliggende discussie niet relevant, daar de registratie op zich niet het probleem is.

Anders dan tegenpartij voorhoudt, wijst het feit dat de asielaanvraag van verzoeker geregistreerd zou zijn door de Oostenrijkse autoriteiten er immers niet op dat het moratorium stopgezet zou zijn.

Zoals uitdrukkelijk gecommuniceerd werd door de Oostenrijkse autoriteiten betreft het moratorium immers niet de registratie, maar wel de behandeling van nieuwe asielaanvragen.

Gelet op de korte termijnen opgenomen in de Dublin II Verordening, zouden de Oostenrijkse autoriteiten wel nog tot een Dublin-onderzoek overgaan. Dit is echter irrelevant voor asielzoekers die overgebracht worden onder de Dublin Verordening naar Oostenrijk en voor wie een Dublin-onderzoek logischerwijs dus reeds plaatsvond, zoals verzoeker.

Zowel ECRE, de Commissioner for Human Rights van de Raad van Europa, Nils Muizniks, (stuk 4), AIDA en de Oostenrijkse organisatie Asylkoordination (stuk 5) hebben kritiek geuit op dit moratorium dat asielzoekers in de praktijk toegang tot de asielprocedure ontzegt.

Tot op heden werd geen tegenbericht gegeven dat dit moratorium op de behandeling van asielaanvragen opgeheven werd.

Verzoekers asielaanvraag in Oostenrijk zou in elke hypothese (op de dag van de registratie van zijn vingerafdrukken, nl. 4.8.2016 of na de Dublin overdracht naar Oostenrijk) dateren na het instellen van het moratorium op de behandeling van nieuwe aanvragen en bijgevolg voor onbepaalde tijd niet behandeld worden.

Hoelang deze situatie nog zal aanhouden is immers onduidelijk.

Een dergelijke aankondiging door de Oostenrijkse overheid wijst op zijn minst op een systematische tekortkoming in de Oostenrijkse asielprocedure, daar asielzoekers niet weten wanneer hun asielaanvraag ten gronde zal onderzocht worden.

De overdracht van verzoeker naar Oostenrijk zou daarom strijdig zijn met artikel 3.2 van de Dublin II Verordening en artikel 3 EVRM zolang er geen tegenbericht is waaruit blijkt dat nieuwe asielaanvragen opnieuw onderzocht worden.

Tweede onderdeel

Verschillende bronnen wijzen daarenboven op een gebrek aan garanties inzake opvang en bijstand aan asielzoekers in het algemeen en Dublin-terugkeerders in het bijzonder.

Dit werd tevens aangegeven in de brief van de raadsman van verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 9.11.2016. Tegenpartij repliceert daarop het volgende:

Instanties expliciet instemden met de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, de raadsheer van betrokkene stelt verder ook dat ander recente bronnen de zorgwekkende situatie voor asielzoekers inzake opvang en toegang tot de asielprocedure bevestigen. We benadrukken dat verscheidene van deze bronnen niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende

nationale en internationale organisaties die hierboven reeds aangehaald werden. Daarnaast wensen we te wijzen op het feit dat betrokkene gericht op de omstandigheden van opvang of

Het betreft volgende publicaties:

Amnesty International, Quo Vadis Austria?, 14.8.2015;

AIDA, Problematic Reception Conditions in the Traiskirchen Initial Reception Centre, dd. 17.8.2015;

AIDA, Country Report: Austria, geüpdatet tot december 2015;

AIDA, Navigating the Maze: structural barriers to accessing protection in Austria, December 2015;

ECRE, No country for refugees: Austria shuts its doors, 15.4.2016;

Human Rights Watch, Austria: Drastic, Unjustified Measures against Asylum Seekers, 27.4.2016;

The Guardian, Ban Ki-moon attacks increasingly restrictive EU asylum -polities, 28.4.2016; ECRE,

Austrian Parliament approves law repudiating right to asylum, 29.4.2016;

Deze bronnen kunnen bezwaarlijk als "niet objectief of accuraat" beschouwd worden. Ze betreffen immers niet eender welk analoog of digitaal medium. Met uitzondering van het artikel van The Guardian dat de sterke kritiek herneemt die toenmalig Secretaris Generaal van de Verenigde Naties uitte op de restrictieve asielprocedures tijdens een speech in het Oostenrijks parlement betreffen deze bronnen evenmin politieke meningen. Het zijn stuk voor stuk artikels en rapporten van "toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties".

De bronnen betreffen onder andere de nieuwe wet die gestemd werd in april 2016, die de Oostenrijkse autoriteiten in staat stelt om verregaande maatregelen te nemen om het aantal asielzoekers in Oostenrijk terug te dringen, daar de Oostenrijkse opvangcapaciteit volledig verzadigd is.

De European Council of Refugees and Exiles (ECRE) en Human Rights Watch uitten hier sterke kritiek op en wezen erop dat dit er in de praktijk op neer komt dat een effectieve toegang tot de asielprocedure in Oostenrijk niet langer verzekerd is (stukken 6 en 7).

Het Amnesty International rapport "Quo Vadis Austria 7" scheidt daarnaast een zeer somber beeld over de opvangcondities in het grootste Oostenrijkse opvangcentrum Traiskirchen. Het rapport besluit dat het centrum geen adequate accommodatie biedt voor asielzoekers, met een gebrek aan bedden en sanitaire voorzieningen, gebrekkige voeding en gezondheidszorg en een tekort aan personeelsleden (stuk 8).

Tegenpartij verwijst naar de conclusie van het AIDA rapport "Navigating the Maze: structural barriers to accessing protection in Austria" en stelt dat de mogelijkheid dat asielzoekers overgedragen aan Oostenrijk onder de Dublin III Verordening in ontbering en ellende terechtkomen op zich niet volstaat om gebruik te maken van artikel 3.2 van de Dublin III Verordening. Het rapport herinnert er nochtans zelf aan dat "the notion of systemic deficiencies should be read as evidence of a risk of violation rather than a prerequisite thereof".

Echter, de conclusie van dit rapport liegt er niet om: de Dublin-overdracht naar Oostenrijk wordt afgeraden gelet op de structurele barrières om toegang te krijgen tot de asielprocedure en de systematische ondermaatse opvangomstandigheden (p26):

"Both the substantial obstacles to accessing the asylum procedure and the unavailability of accommodation places for asylum seekers raise important questions in relation to the application of the Dublin Regulation for the purpose of transferring applicants to Austria. As clarified by Article 3(2) of the Regulation, an applicant may be exposed to risks of inhuman or degrading treatment under Article 3 ECHR due to the existence of systemic deficiencies in the asylum procedure and reception conditions upon transfer; the notion of systemic deficiencies should be read as evidence of a risk of violation rather than a prerequisite thereof.

[...]

In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria. These risks need to be closely scrutinised by Member States issuing outgoing Dublin requests to Austria in order to ensure that the application of the Regulation does not result in exposing asylum seekers to risks of destitution.

As for Austria, the challenges arising as a result of the increase in arrivals of asylum seekers are undoubtable, as are the efforts of local authorities, NGOs and volunteers to provide assistance and accommodation to those left outside the reception system. Nevertheless, providing sufficient and adequate accommodation places is indispensable to affording appropriate and dignified protection to those in need. This must be accompanied by a system enabling effective access to a functioning asylum procedure, where applications are promptly examined and decisions are granted without undue delay. Currently, many asylum seekers in Austria face a state of prolonged legal limbo, due both to the unavailability of reception conditions and, among others, to the side-tracking of the asylum procedure by the BFA's prioritisation of unworkable Dublin procedures. These deficiencies are liable to deprive

refugees from real and effective enjoyment of the fundamental right to asylum as well as their rights under the recast Reception Conditions Directive.

This state of legal limbo is coupled with an escalating phenomenon of homelessness and/ or accommodation under inadequate conditions, as available accommodation places throughout the country are far from sufficient to meet the reception needs of asylum seekers in the country. Prolonged destitution therefore risks becoming part of the asylum system itself."

(onderlijning toegevoegd)

Hoewel tegenpartij haar beslissing omstandig motiveerde en daarbij onder andere verwees naar dit rapport, wordt nergens in de beslissing een analyse gemaakt van de huidige situatie in Oostenrijk voor asielzoekers aldaar, overgebracht onder de Dublin-procedure. De risico's die het AIDA rapport identificeert, werden dus niet "closely scrutinised" door tegenpartij vooraleer de bestreden beslissing genomen werd.

Noch werden er algemene garanties gevraagd aan de Oostenrijkse autoriteiten met betrekking tot de situatie voor asielzoekers overgedragen onder de Dublin-procedure, laat staan individuele garanties met betrekking tot verzoeker.

Gelet op het ingestelde moratorium is de kans groot dat verzoeker lange tijd zal moeten wachten vooraleer zijn asielaanvraag behandeld wordt. Dit gegeven is reeds problematisch op zich, maar wordt nog versterkt in combinatie met het feit dat de opvangcentra in Oostenrijk overbevolkt zijn en asielzoekers in ondermaatse omstandigheden huisvesten en dat een groeiend aantal asielzoekers op straat leven in erg preciaire omstandigheden.

Zo ook oordeelde Uw Raad in het arrest 173.581 van 25.8.2016.

Hoewel tegenpartij er terecht op wijst dat dit arrest geen precedentwaarde heeft, is het echter van belang te wijzen op het feit dat Uw Raad zich beriep op dezelfde artikels en rapporten die hierboven werden aangehaald:

"3.6. De Raad dient in de mate van het mogelijke een onafhankelijk en rigoureuus onderzoek te voeren van elke grief waaruit blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat er een risico bestaat op een behandeling die strijdig is met het artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 387). Verzoeker verwijst in zijn middel naar het rapport van 'Amnesty International' van augustus 2015 dat ook door de verwerende partij in haar beslissing wordt vermeld ("Quo vadis Austria ? Die Situation in Traiskirchen darf nicht die Zukunft der Flüchtlingsbetreuung in Österreich werden", 14.08.2015). Zowel uit dit rapport als uit het AIDA-rapport "Navigating the Maze: structural barriers to accessing protection in Austria" van december 2015, dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 7), blijkt dat Oostenrijk in 2015 geconfronteerd werd met een substantieel verhoogd aantal asielaanvragen en tevens met een stijging van het aantal inkomende Dublinovernameverzoeken. De Raad merkt op dat, indien deze cijfergegevens worden gecombineerd met de schorsing van de behandeling van asielaanvragen die sedert 12 juni 2015 werd afgekondigd, er ernstige vragen rijzen of er in Oostenrijk thans garanties bestaan inzake opvang en bijstand aan asielzoekers in het algemeen en aan Dublin-terugkeerders in het bijzonder."

(onderlijning toegevoegd)

Dit werd opnieuw bevestigd door Uw Raad in onderhavige zaak. Op 12.1.2017 werd immers de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing uitgesproken bij arrest 180.715 (stuk 11).

Uw Raad overwoog daarbij het volgende:

"De Raad dient in de mate van het mogelijke een onafhankelijk en rigoureuus onderzoek te voeren van elke grief waaruit blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat er een risico bestaat op een behandeling die strijdig is met het artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 387). De verzoekende partij verwijst in haar middel naar een groot aantal rapporten, die hiervoor reeds werden vermeld en waarvan niet kan worden betwist dat het merendeel uitgaat van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Uit het AIDArapport "Navigating the Maze: structural barriers to accessing protection in Austria" van december 2015, dat de verzoekende partij uitdrukkelijk citeert in haar verzoekschrift, blijkt dat Oostenrijk in 2015 geconfronteerd werd met een substantieel verhoogd aantal asielaanvragen en tevens met een stijging van het aantal inkomende Dublin- overnameverzoeken. De Raad merkt op dat, indien deze cijfergegevens worden gecombineerd met de schorsing van de behandeling van asielaanvragen die sedert 12 juni 2015 werd afgekondigd, er ernstige vragen rijzen of er in Oostenrijk thans garanties bestaan inzake opvang en bijstand aan asielzoekers in het algemeen en aan Dublin-terugkeerders in het bijzonder. Zo wordt uitdrukkelijk in het laatst vernoemde rapport gesteld: "Both the substantial obstacles to accessing the asylum procedure and the unavailability of accommodation places for asylum seekers raise important questions in relation to the application of the Dublin Régulation for the purpose of transferring applicants to Austria. As clarified by Article 3(2) of the Régulation, an applicant may be exposed to risks of inhuman or degrading treatment under Article 3 ECHR due to the existence of

systemic deficiencies in the asylum procedure and reception conditions upon transfer; the notion of systemic deficiencies should be read as evidence of a risk of violation rather than a prerequisite thereof (...) These risks need to be closely scrutinised by Member States issuing outgoing Dublin requests to Austria in order to ensure that the application of the Régulation does not result in exposing asylum seekers to risks of destitution. "

[...]

De verwerende partij doet de grieven van de verzoekende partij af als niet relevant omdat uit haar eigen verklaringen niet blijkt dat zij problemen had gekend in Oostenrijk.

De Raad stelt echter vast dat het gegeven dat de verzoekende partij geen problemen van opvang heeft gekend tijdens haar verblijf in Oostenrijk niet maakt dat zij bij haar terugkeer evenmin problemen zal kennen. Er blijkt niet dat de verwerende partij inspanningen heeft gedaan om bijkomende informatie in te winnen omtrent de gevolgen van het moratorium op de behandeling van asielaanvragen in Oostenrijk van 12 juni 2015, op de opvangomstandigheden en de (rechts- bijstand aan) asielzoekers, en specifiek aan Dublin-terugkeerders in Oostenrijk. Evenmin werden er garanties gevraagd aan Oostenrijk omtrent de opvang van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing geeft op het eerste gezicht geen blijk van een deugdelijk onderzoek van de feiten in het licht van artikel 3 van het EVRM. Er lijkt prima facie sprake van een schending van de onderzoeksplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig."

(onderlijning toegevoegd)

Dit arrest van 12.1.2017 in onderhavige zaak bevestigt duidelijk dat een Dublin-overdracht van verzoeker naar Oostenrijk strijdig zou zijn met artikel 3.2 van de Dublin m Verordening en artikel 3 EVRM."

2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublin-verordening een zeker niveau van hardheid en ernst moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: *"The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).* De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Het wederzijds vertrouwensbeginsel stelt Staten niet vrij van de verplichting om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103-104). De vereiste van bijzondere bescherming geldt des te meer ten aanzien

van asielzoekers met specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die maken dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid en die vereisen dat concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zullen worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

In dezelfde lijn heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag – dit zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 van de Dublin-III-Verordening – een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze asielzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.3. Een fundamentele conclusie die kan worden getrokken uit bovenstaande is dat er op de verwerende partij de plicht rust om een gedegen onderzoek te voeren naar de opvangomstandigheden waarin een asielzoeker-Dublinterugkeerder terecht komt bij zijn overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag indien er aanwijzingen zijn dat deze problematisch zijn.

2.4. Een kernpunt van verzoekers betoog is dat in het AIDA-rapport dat de verwerende partij zelf aanhaalt in de bestreden beslissing, met name *“Navigating the Maze : structural barriers to accessing protection in Austria”* – dat de toestand in Oostenrijk oplijst tot december 2015 – de Dublin-overdracht naar Oostenrijk wordt afgeraden gelet op onder meer de systematische ondermaatse opvangomstandigheden. Verzoeker citeert in dit verband de volgende passage uit het rapport:

“(…) In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria. These risks need to be closely scrutinised by Member States issuing outgoing Dublin requests to Austria in order to ensure that the application of the Regulation does not result in exposing asylum seekers to risks of destitution.

As for Austria, the challenges arising as a result of the increase in arrivals of asylum seekers are undoubtable, as are the efforts of local authorities, NGOs and volunteers to provide assistance and accommodation to those left outside the reception system. Nevertheless, providing sufficient and adequate accommodation places is indispensable to affording appropriate and dignified protection to those in need.(…) Currently, many asylum seekers in Austria face a state of prolonged legal limbo, due both to the unavailability of reception conditions (...) This state of legal limbo is coupled with an escalating phenomenon of homelessness and/ or accommodation under inadequate conditions, as available accommodation places throughout the country are far from sufficient to meet the reception needs of asylum seekers in the country. Prolonged destitution therefore risks becoming part of the asylum system itself.”

Hierna betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift: *“Hoewel tegenpartij haar beslissing omstandig motiveerde en daarbij onder andere verwees naar dit rapport, wordt nergens in de beslissing een analyse gemaakt van de huidige situatie in Oostenrijk voor asielzoekers aldaar, overgebracht onder de Dublin-procedure. De risico's die het AIDA rapport identificeert, werden dus niet "closely scrutinised" door tegenpartij vooraleer de bestreden beslissing genomen werd.”*

2.5. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog. De bestreden beslissing dateert van januari 2017 en de verwerende partij vermag zich er dan ook niet toe te beperken rapporten aan te halen die de toestand in Oostenrijk weergeven tot 30 november 2015 en december 2015 en voor wat betreft het AIDA-rapport, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing catalogeert als behorende tot *“rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties”* te poneren, *“We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat de mogelijkheid zou kunnen bestaan (“...that Dublin returnees would run risks of destitution...”) en het rapport ons inzien niet aantoont dat het om effectief frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat. Hieromtrent zijn we tevens van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat personen, die aan Oostenrijk worden overgedragen onder de bepalingen*

van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Oostenrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.” Het kwam de verwerende partij toe om de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders zoals ze geldt in Oostenrijk op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing in kaart te brengen en niet zomaar aan te nemen dat verzoeker niet “per definitie een reëel risico [loopt] te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen” en de vaststellingen in het AIDA-rapport weg te wuiven met de ponering “Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Oostenrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.” Zoals verzoeker terecht opmerkt werden “De risico's die het AIDA rapport identificeert, [...] dus niet "closely scrutinised" door tegenpartij vooraleer de bestreden beslissing genomen werd.”

2.6. Gelet op het voormelde dient de Raad te besluiten dat aangezien de verwerende partij niet in concreto heeft nagegaan wat de opvangsituatie is voor Dublin-terugkeerders in Oostenrijk op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing treft, zij haar onderzoeksplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

2.7. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker bij zijn Dublin-interview “geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo stelde betrokkene in Oostenrijk de mogelijkheid te hebben gehad om in een opvangcentrum te verblijven en maakt hij geen gewag van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het EU-Handvest tijdens dit verblijf.” De Raad dient echter op te merken dat het gegeven dat verzoeker geen problemen van opvang heeft gekend tijdens zijn eerder verblijf in Oostenrijk niet maakt dat hij bij zijn terugkeer naar Oostenrijk evenmin problemen zal kennen. Voorts verwijst de verwerende partij in haar nota naar de uitgebreide bespreking in de bestreden beslissing van het aangehaalde AIDA-rapport “up tot date tot 30.11.2015” en het ECRE-rapport “up tot date tot December 2015”, doch dit maakt de vaststelling niet ongedaan dat de verwerende partij niet in concreto heeft nagegaan wat de opvangsituatie is in Oostenrijk voor Dublin-terugkeerders op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing treft, met name op 4 januari 2017. Verwerende partij benadrukt in haar nota dat ze in de bestreden beslissing heeft gesteld dat voor wat betreft de tekortkomingen in de procedure het niet gaat om effectief frequent en systematische voorkomende gevallen doch dit betreft zoals reeds eerder gezegd een ponering die geen grondslag vindt in een effectief up tot date onderzoek van de opvangsituatie in Oostenrijk voor Dublin-terugkeerders. Verwerende partij dwaalt indien zij van oordeel is dat artikel 3 van het EVRM haar geen plicht oplegt om bijkomende informatie in te winnen over de actuele situatie ter plekke. Artikel 3 van het EVRM vereist immers een rigoureuus onderzoek, ook door de verwerende partij, wanneer er sprake is van een situatie waarin er aanwijzingen zijn om aan te nemen dat er een risico bestaat op een behandeling die strijdig is met dit artikel.

2.8. Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien een bespreking van de overige middelen niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden, dienen deze thans niet verder te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA